

Naši kraji in ljudje

Danica Hrističeva †

Kakor smo že poročali, je umrla včeraj zjutraj na Bledu g. Danica Hrističeva, prva dvorna dama Nj. Vel. kraljice.

Največja, najiskrenejša prijateljica nas Slovenk, g. Danica Hrističeva je za vodno zatisnila oči na rajsko lepem Bledu. Srčno rada je prihajala v Slovenijo in rada bivala med našim narodom, ki ga je silno ljubila. Tudi nam Slovenkam je bila nad vse priljubljena s svojim živim temperamentom, odkritostjo in ljubeznivostjo. Lepa, interesantna, distingvirana dama je bila na vseh sestankih, shodih in kongresih ženskih društev središče, okoli katerega se je vse sukalo. Njena jasna, čista govornica je segala v ženska srca s neodoljivo močjo, njena miloba, popustljivost in njen optimizem so bili pravi solnčni žarki za omahljive ali malodušne zborovalke.

Ker je bila Slovencem srčno vdana, je bila za nas tudi velika dobrotnica. Že prej kot načelnica ženskega Saveza, prav posebno pa še sedaj, odkar je bila imenovana za prvo dvorno damo naše mlade kraljice. »Bodite majka moj kraljici,« je rekel naš kralj, ko jo je poklical k sebi. In res je bila prava majka, nenadomestna desna roka in svetovalka na dvoru.

Znano je, kako se je zavzela za »Dežji dom« pod pokroviteljstvom kraljice Marije v Ljubljani, ko je letos komaj prišla s dvorom na Bled. Kakšen uspeh je imela prireditelj v ta namen na Bledu! In kakšne načrte je imela za prihodnost Vse njene načrte je prekršila kruta smrt, ki jo je ugrabila naglo.

Se pred dobrim tednom žvrsta in močna, spi sedaj večni sen. Pred tednom, ko je čutila, da ji srce ni zdravo, je pravila Slovenki, ki jo je obiskala na Bledu, kako misli prositi za dopust, se sdruživti in odpotiti doma v Beogradu. Kakor da bi bila vedela, da govori zadnjič sestri Slovenki na srce, jo je prosila, naj bi delovale vse Slovenke brez razlike strank v dobrobit človeštva, državi in narodu!

Draga, plemenita duša, Danice Hrističeve! V žalosti plakamo za Teboj, a v svoji žalosti ti obečamo, da hočemo delati vselej po Tvoji želji, po Tvoji volji in iti po Tvoji srečno ubrani poti. M—s.

Gospo Hrističevo, ki je bolehalo še dalj časa na srce, je zadeli v ponedeljek večer mrtvoud na njenem stanovanju v hotelu »Jekler«. Poklicani zdravnik ni mogel več pomagati. Blaga gospa je par minut po polnoči izdihnila. Včeraj popoldne so jo odpeljali v dvornem avtu v Lesce na kolodvor. V Ljubljani so priklonili vagon z njeno krsto beograjskemu brzovlakcu, s katerim prispe dana zjutraj v Beograd, kjer se bo vršil svečan pogreb.

Razstava narodnih starin v Kamniku

✓ Dobi razstav tudi Kamnik ni smel čestitati. Naša čitalnica je od 12. do 19. avgusta 1923. priredila izredno lepo in zanimivo razstavo narodnih starin, ki so v posesti njeni in mnogih prebivalcev mesta. Neutrudni narodni delavec g. Joško Stele, občinski tajnik, je imel obilo težkega dela, predno je zbral in zares vzorno porazvrstil vse te predmete iz uretakih dni.

Precej velika čitalnična dvorana je bila skoraj premala za toliko množino predmetov. Po stenah so bile razobešene starinske podobe v lepo vezanih okvir-

Fr. Ž. O jugoslovanski duši

Moj prijatelj Pepe je bil čisto dober dečko, imel je trdna načela in vse, pa je zašel v lahkomišelnost kroge s frizuro in modernimi vidiki, izpodjedli so mu načela in je potem postal novinar — zdaj ga skoraj več ne poznam, takšen je.

Ima ženo, poštna mu je družica, varčna gospodinja, skrbna mati, skratka angel bi lahko bila s predpasnikom. On pa v svoji razbrzdanih pisari strastne belečke o šmikičrevljih, o kopalnih obtekah in takih nečimernostih in še ženo je zmedel, da včasih katero zline o prosti ljubezni, pa ji sprved manjkalo štirje zobne — to ni lepo!

Najhuje je to: resnici se je čisto odvadil, resnica mu ne pride več v jezika. Le takrat jo še pove, kadar se zmoti. Pa ko se je zavedel zmoti, hitro resnico prekliče — temu se pravi demanti.

Drugeče ga imagn rad, vkupe sva hodila v šolo, v prepričevanju je bil že takrat molster. Smilji se mi njegova duša in sem mu zadnjič povedal svoje misli, tako in tako, in ali se ne boji Boga — naj zopet krene na pot resnicoljubja in iskrenosti.

Pa se mi je zasmeljal, da mu je ščipalnik skočil s nosa, in me je vprašal, kako dolgo že spim s kučmo čez ušesa, da sem prespal nezasišani napredek našega novinarstva, ki se mu je prvemu razodela skupna jugoslovanska duša, iz globine te duše je novinarstvo ubralo no-

h. Nad ženskimi krili narodnih noš, katerih je bilo okrog 12, so visle slike narodnih noš, da si mogel takoj spoznati raz njih pristnost razstavljenih oblek. Ženska krila so bila raznih barv in iz raznega blaga. Največ je bilo vislenih. Posebno pozornost sta vzbujali 2 krili: prvo iz višnjevega blaga tkano iz enega šiva, staro nad 90 let, in drugo iz mezlana, katerega že vodnik omenja v svojem »Zadovoljnem Kranjcu«. Poleg teh pa so bila še krila iz domačega platna in kamrika. Pri nekaterih krilih si lahko opazil tkav. tofant, to je nativ na spodnjem robu. Na odru so bile razstavljene razne s slatost pretkane in vezane avbe in par starinskih damskih klobukov. Videti je bilo tudi 19 s slatost tkanih avb s črno podlogo, katere so nosile ženske ob časih talovanja. Poleg avb je bilo razobešenih lepo število enako tkanih moderčkov.

Nato so sledile razne ženske jopice, en »interfat« iz domačega platna, razni svileni trakovi, moške narodne noše in klobuki. Med klobuki je vzbujal zanimanje obsežno širokokrajni klobuk iz dobe rokovanjačev in oni mestnega sodnika iz leta 1842. Tudi dva rdeča dežnika in par ženskih šornjev iz dobrih tedanjih časov si mogel opaziti. Nadajše si bi lahko ogledal več tkav. ošpeteljev s lepimi šipkami in umetno nabranih, vse domače ročno delo. Da ni manjkalo tudi par starinskih kožuhov, med tema celo en belokranjski, je umljivo. Razstavljeno so bile tudi bobinjske čepice, ki so bile baje razširjene daleč naokrog. Iste tako sta bila zanimiva dva bela predpasnika, eden iz leta 1846, in poleg teh dveh še višnjeve predpasnik iz leta 1896; vsi lepo domače vezeno delo. Po stenah okroginokrog dvorane pa so visle mnogobrojne svilene rute, med temi tudi par volnenih ter vzbujale tvojo pozornost s pestrobavrnimi velikimi in malimi rožami. Pred gledališkim podjem so bila razgrnjena ženska ogrinjala, ki s svojimi vtakninimi ornamentami daleč prekašajo sedanja.

Na dveh dolgih mizah vzdolž dvorane je bilo razvrščeno razno dragoceno perilo. Največ je bilo peš s krasnimi in dragoceni šipkami in drugimi okraski rožnega dela. Poleg teh so bili razločeni takratni mrtvaški prti in prtiči, namizni prti in pa rjuhe; vse to iz domačega platna ter s vezanimi in tkanimi narodnimi okraski. Tudi cerkveni prti so bili vmes in ostanka dveh mašnih plaščev iz let 1400 in 1500. Omeniti nam je še tako svano »slahno joppo« (»Joppe aus edlem Tuch«) iz leta 1700.

Mnogo je bilo razstavljenih pasov, srebrnih in poslašenih, raznih velikosti in oblik. Zanimiv je bil zlasti neki usnjat pas za ženske s vdelanim imenom »Jeras«. Še par drugih starinskih zlatih predmetov je bilo v razstavi. Tako n. pr. pastan opatinje iz nekdanjega mekinjskega samostana s velikim kamnom in vdelanim »Ecce homo;« ovratna verižica dolga in težka, iz čistega zlata; broša; par ženskih nhanov in jegliča. Ob neki podobni na steni pa je visel deviški papelj, o katerem je zapel Vodnik:

»Nje šapelj, jegliča, nje modere je zlat.«

Izmed starinskih podob, ki so bile razstavljene, naj bo omenjena iz svilo tkana, Samaritanka pri vodnjaku; slika z žensko v avbi iz leta 1788; trodelna podoba (rusko delo), prej lasti pomenika A. Aškercu, zdaj g. Ant. Slatnarja. Lep in zanimiv je spomenik, tiskan v bohoričel, za umrlo 20-letno Marijo Karolinico, čigar okvir je vezen iz samih malih cvetov.

Na mizi pri vohodu je bilo razstavljenih precej železnih spomenikov starega Kamnika: ključ od mestnih vrat in smodnišnice; čuvajske sulice in meči;

ramne stare ključavnice; verige za jemanje s močnimi zapetnicami. Priložen je bil tudi vezan kodeks: Constitutio criminalis Theresiana (Gerichtordnung etc.) iz leta 1769.

Precej pozornosti je vzbujal mal konstruiran vrš iz leta 1701. v obliki kamniške Veronike, ki je rabli svojčas za umivanje rok. Na njem so vdelana imena prvih šestih kamniških šupanov od Mihaela Pibernika (leta 1720) do Andreja Kosa (1781). Vrš je kasneje izgubil iz Kamnika ter so ga zopet našli pri neki družbi v Kelmoraju in je zdaj last g. Sadnikarja. Najbrž ga je vzel kak tedanj kamniški romar v Kelmoraj s seboj, a ga je tamkaj pozabil...

Kakor že omenjeno, so vse razstavljene starine last raznih kamniških družin, največ pa »Čitalnice«, g. J. N. Sadnikarja in g. Još. Steleta.

Hvalešni moramo biti naši »Čitalnici« za to razstavo, marljivemu cenilcem starin g. Steletu za njegov trud in vsem, ki so pripomogli do lepega uspeha razstave. Ker se v raznih drugih krajih nahajajo ostanki in spominil narodne preteklosti, bi bilo štetiti, da se po vzgledu kamniške »Čitalnice« tudi drugod priredijo enake razstave. A. P. B.

Mariborska nedelja

28. avgusta.

Maribor zopet živi. V soboto je bilo cel dan do večera. Po blatu in mlakužah pred cirkusom pa so se prerivali in suvali, policija je odpravila naval s komolci. Že davno pred začetkom so zazvonili: konec in tritisočglava množica je s pritaženim dihom vzklikala drzinim jahačem, »prelestni« krotilki levov, ogenj bruhajočemu Indijancu, pleščočemu slonu, prasi akrobatki. Zunanji kolib pa posejano zastojkarjev, ki so hlastali skozi redke špranjice. Sicer stane že stojišče 10 Din, sedeži najmanj 20 Din, in vendar gre glas po deželi, pa krvavordeči lepaki s polnogo Evo na levi, in v nedeljo so se že pripeljali z vlaki, vozovi, parvenuji, s avtomobili, od blizu in daleč peči, — vse tri predstave razprodane in še so morale cele procesije domov — gladne in nenasičene svoje kulture. Maribor živi tudi po 20. avgustu.

In dneva nedelja? Korajžni bratje Sokoli so kljub blatu mahali s sestrami ob ranem svitu na Pohorje. Solnce jih je nagradilo. Mi pa smo gledali cirkuske zverine, saj tulijo in vabijo ves dan in naravoslovje še tudi ni zadnja panoga kulture. Po razstavišči ni bilo manj živahnega. Mnogi so iskali kralja, ki nam ga že tako dolgo objubljuje. V terek pride definitivno in zato razstavljajci popravljajo, čistijo, urejajo, zamudniki pa se jeze, čemu jim niso že od početka povedali, da pride tudi kralj. Čisto dobra lekcija: Dandanes je pač treba v gospodarstvu tudi riskirati, ko ni več krušnih kart. V šestem letu po vojni treba prodajalcem že precej prijaznega lica, dočim smo se prej kremžili kupujoči in iskali stranaka vratca.

Pa — čemu filozofije! Saj danes je na razstavišči tudi veselica. In zopet natrpne množice. Koliko je še ljudi v mariborski oblasti, ki imajo še 26. avgusta denar! In dražestne se smehljajo tako sočno, vabljivo in — ponujajo. Komaj si se okrenil, pa se je že nagnil dan, lampijoni, korijandoli, lučice, mesečina, muzika in ples, pa vse to sredi mesta, na ulici. Kdo bi se ne ogrel in ne dal zadnjega vinarja za — otroško bolnico. Temeljito smo jih izželi do polnoči one, ki imajo še 26. evenka.

Ob odhodu srečam nadučitelja. Včeraj so se posvetovali šoški voditelji — no, in? Nedeljarja zanima vse, tudi to, da letos ni otrok v prvi razred. Pred šestimi leti, v letu 1917. so nam reč pobrali zadnje očete-rezerviste in Mariborčanke so živele brez njih. Pa še tudi letos, šesto leto po vojni, tožijo babice. A Maribor zopet živi...

Kulturni pregled

60letnica Narodne čitalnice v Kranju

Narodna Čitalnica, ki je poleg Čitalnice v Škofji Loki in Ljubljani najstarejše slovensko društvo te vrste, praznuje v dne 1. in 2. septembra 60letnico svojega obstanka. Čitalnica v Kranju je bila v dolgi dobi svojega obstoja središče družabnega in kulturnega življenja Gorenjske. Sprva je prirejela le takolimenovane »Besede«, ki so najbolj ustrezale početnemu in majhnemu okviru društva. Kmalu si je Čitalnica omislila lastne prostore in jih slavnostno otvorila; pri slavnosti je sodeloval tudi pevski zbor iz Ljubljane, katerega so kranjski meščani navdušeno sprejeli. Delokrog društvenega dela se je čim dalje bolj širil: ustanovili so se novi odseki, ljudska knjižnica in ljudska galerija. In tako je stopala Čitalnica na čelu narodnega delavstva Gorenjske od leta 1863. pa do danes. Ponosno se lahko sedaj ori na dolgo pot in ubira nove stopnje do velikega, — neznanega cilja.

Svoj veliki jubilej proslavi Čitalnica na sledeči način: V soboto 1. septembra se bo vršil ob 20. slavnostni občini zbor v dvorani Sokola (ne v Čitalnici, kot je bilo pomotoma javljeno v vabilih), nato pa vprizori dramatistični odsek s sodelovanjem gosp. M. Skrbinška Cankarjevega »Kralja na Betajnovi«. V nedeljo 2. septembra se odkrije ob 11. dopoldne spominska plošča na hiši, kjer je umrl pesnik S. Jenko, naka se pokloni Čitalnica na pokopališču manom obeh pesnikov. Po banketu v gostilni gosp. P. Mayra se bo vršila v Narodnem domu in njegovi okoličnici ljudska veselica. Zanimanje občinstva za slavo je veliko in je pričakovati številnega obiska.

Mariborsko gledališko pismo

Prošla sezona mariborskega gledališča izkazuje 22 dramskih del. Med temi je bila zastopana slovenska literatura s 14 deli, francoska s tremi, Nemci s tremi, Nordijci s enim in Italijani tudi z enim delom. Dramo je vodil g. Valo Bratina. Cela dramska sezona nosi izrecno njegov pečat. Zal, je bilo zanj vse skupaj vendarle preveliko breme. Da je mogel repertoar uspeti v celoti, so se tuhtam prepustile k režiji tudi mlajše moči. Kvaliteta prestav pa je s tem trpela.

Naj izpregovorim par besed o žanih mariborskega gledališča. G. Kovič je hvalevredno ambiciozen in nadarjen. Če se mu ni posrežilo vse, mu tega ne moremo zameriti. Na »Kovarstvo in ljubezen« ne sme biti ponosen, boljše pa je pogodil »George Dandin«. Boljši kakor režiser je bil kot igralec. V nekaterih vlogah je nudil res užitek. G. Grom se je precej ustajil. Harastovič bo dober komik, ko postane dovtipnejši na znotraj. Tepavčev umetniški talent je lokaliziran samo na gotovo vrsto vlog. Tomašiču bo treba še prilike, da se razvije, Jerman pa je resen delavec in stremi za dosego svojih ciljev.

O Bukšekovi govoriti posebej bi bilo odveč. Njene vrline so splošno znane. Na žalost, ženski ansambli v splošnem zastaja za moškimi. Petkova se razvija v komično starko, Kraljeva je nežna in simpatična nalvka, Savinova kaže dovolj rutine. Opaža se, da bi mariborska drama morala imeti na razpolago še dve ali tri ženske sile. To bi nedvomno osvežilo igralski zbor in dalo režiji več prilike za umetnostno udeleževanje.

Na novo je za letošnjo sezono angažiran samo brat g. Milana Skrbinška, katerega želimo bratovega daru, ne pa tudi napek. Kljub trudu dr. Brenčiča, gledališkega intendant, ni bilo mogoče dobiti bolj-ših moči. Gaže so premajhne. Da bi se ljudje strajale izpostavljali omalovaževanju publike, ki malomarno poseča gleda-

lišče, tega tudi ni mogoče zahtevati od nikogar. Pri posejanju gledališča se je doslej izkazal samo srednji stan, uradniki in dijaki, ki so si denar za vstupnico pristradali. Ostalo čvsooko občinstvo se je držalo daleč od Talijinega hrama. Statistika predstavlja dokaz, da je le pri eni petini predstav bil obisk tak, da se more govoriti o ravnotežju med dohodki in izdatki. V gnetnem oziru je bilo stanje intendant g. dr. Brenčiča naravnost obupno. Naj bi vsi merodajni činitelji upoštevali dejstvo, da na naši severni meji potrebujemo tudi močno kulturno mejo.

Voditelj drame g. Bratina je za bodočo sezono že objavil svoj načrt. Repertoar je zgradil arhitektonično. Njegova igradba stoni kakor antičen hram na mogočnih stebrih. Streha ni visoka, toda skozi stebre se odpira razgled v nekončnost. Stebrov je sedem: Sofokles »Kralj Edip«; Shakespeare »Hamlet«, Molière »Tartuffe«, Zola »Therese Raquin«, Ibsen »Rosmersholm«, Maeterlinck »Aglavaine in Selysette«; Hasenclever »Ostranec«. Stroho tvorijo: Cankar »Kralj na Betajnovi«, Kraigher »Školjka«, Remec »Magda«, Sterija Popović »Rodoljupci«, Gogolj »Zemlje«, Surgučev »Jesenske gosli«, Andrejev »K avadam«.

Operni ravnatelj Mitrovič je tudi že izdelal svoj načrt. Sezona se otvori s »Zlatorogom« meseca oktobra.

Kako bo vodil intendant v novi sezoni, je odvisno od državne podpore. Poravnati je treba še deficit iz predlanske sezone, ki je štirikrat večji od letošnjega. Letos zahteva dr. Brenčič en milijon dinarjev državne podpore. To je najmanjša subvencija, ki jo zahteva kako jugoslovansko gledališče od države. Gledališče bi po drugi strani lahko razbremnilo tudi državni aparat, ki zahteva od naše kulturne institucije ogromne davke, vprilo katerih postane državna podpora naravnost iluzorična. Merodajni faktorji naj po-kažejo za kulturno mejo v Mariboru več srca nego doslej! Ne vzemite našim kulturnim pionirjem veselja do težkega dela, da ne obupajo! Vauhnik.

Mestno gledališče v Celju. Nedavno se je pojavila v časopisju vest, da je »Udruženje gledaliških igralcev« otvorilo v Celju dramatično šolo. Kljub neugodnemu vremenu se je za šolo priglasilo častno število udeležencev, ki so s svojim udeležem g. Zelenikom aklenili živovati in je navdušen, moči in talenta v izredno okrepitev aktiv celjskega gledališča. Gledališče nastopi letos prvič v polni moči in v gotovosti; podjetja ki mu čuva otadžje krska stvarstva in kulturna organizacija Udruženja. Osobje, režijo in repertoar bo upravljal ljubljanski krajevni odbor Udruženja. Sveda ostanejo imena dam in gospodov Kalanove, Vorbachove, Pfeleja in Perca, ki so tužno zverana s obstojem in porastom celjskega gledališča, še nadalje na gledališkem programu. Do polne valjave jim bodo še pomagali odlični člani Udruženja, ki so voljni pripomoči, da se v letošnji sezoni izvede prvovrsten program. V režiji gg.: Lipaha, Skrbinška, Sesta, Danila in Zelenika se uprizaro drame: »Za pravdo in srec«, »Školjka«, »Lepa Vida« (Ivan Cankar), »Noč na Hmeljniku«, »Marija Stuart«, »Kar hočete«, »Pelikan«, »Marija Magdalena«, »2 x 2 = 5« ter poleg drugih noviteta češkega pisatelja Svobode »Poslednji mož«. Izven drame se uprizaro vsak mesec operni večer s sodelovanjem članov ljubljanske opere. Tudi opereta bo prispevala svoj obuš. Abonmaja bosta dva, A in B, vsak po 25 predstav. Celjsko občinstvo upa, da mu bo letošnja gledališka sezona prinesla mnogo resničnega kulturnega užitka.

Mohorjeva družba v Prevaljah je pravkar izdala četvero knjig: Aljažev Slovenko pesnarico I. in II. del v tretji izdaji. Iz te izdaje so izločene pesmi, ki jih je povojna doba sama črtala ali

Pa je dobro in mi je lahko prav, da se nam ni izgubil gospod Pašič, nego da boravi v beli naši Ljubljani v važnih zasebnih zadevah.

Toda je stalo tik za Pepetovo novico telefonsko poročilo iz Beograda, gospod Pašič da ves čas lepo v copatah sedi doma, puši pipo, pije vino in pljuje skoz okno, včasih koga zadene včas ne. In je bila poročila priložna častna beseda iz beograjske čaršije.

Stvar je čudna! Ako znam pravilno čitati, potemtakem ni res, da je gospod Pašič pobegnil pa tudi ni res, da je v Ljubljani, nego je res, da oboje ni res in da je gospod Pašič v Beogradu!

A je sledila potem o gospodu Pašiču še debelo natisnjena izvirna brzojavka iz Zagreba: isti dan, ko je pobegnil v inozemstvo, a je hkratu v Ljubljani kupoval šmikičrevlje in je v Beogradu pljuval skoz okno, isti dan ga je videl Zagreb — na Jeladicevem trgu je stopal v tramvaj št. 74 in se mu je nešteta množica navdušeno umeknila, da je mogel sestit s svojimi štridesetimi detektivi. Ta vest je bila takisto opremljena s častno besedo in to v »eliko iz trdnega domačega usnja okrašeno s narodnimi motivi!

In zdaj mi čera polna in sem izgubljen kakor jagnje sredi gozda in ne vem, kje je resnica! Mislim, listi niso upravičeni zahtevati od naročnikov, da verjamejo vse od konca do kraja, tudi tisto, kar je drugo z drugim tako rekoč v nasprotju! Govoril sem z gospodično Maričko. Do

naši ulici raznaša novine in je še precej dobro ohranjena, zlasti v zadnjem delu polno zaupanje. Pa je položila roko na srce in se začudila jako: šmikičrevlje na vodnikovem trgu sploh ne prodajajo, ona da jih je kupila v Prešernovi ulici, dva večera da so držali! In je dostavila, da pozna tudi Zagreb, oh, Zagreb! — dve leti je tam služila pri nekih Židih, milijon so imeli stenic, oh, stenci! — in več, da v Zagrebu ni tramvaja — št. 74 — tako ji vsa tri sladka imena!

To je strašno! Vso sem izgubil vero in zdaj ne morem drugače in se mi zdi: neresnično in izmišljeno je čisto vse od začetka do konca, izmišljen in neresničen gospod Pašič in Beograd in letalo in inozemstvo in Zagreb in Ljubljana in vse, še pika na koncu je izmišljena in neresnična!

Udruženje jugoslovanskih novinarjev je imelo svoj kongres — iz mojega stanovanja se vidi na restavracijski vrt in so seje trajale v pozno noč in so bile jako živahne, deloma z gobdo, deloma brez. Ne vem, ali se je kongres bavil tudi z vznemirljivim pojavom, ki mi pravkar poteka izpod bridelke peresa in me žali jako živo v dno mojega vesoljnega prepričanja. V listih nisem bral, da se je bavil. Pa če bi bilo stalo v listih, da se je, ali bi bilo listom verjeti, da se je res, in ali ni morebiti položaj za stvar ugodnejši, ko ni stalo v listih...

Pa se mi vzbujata rahla slutnja in bojazen, kaj, če niso bili novinarji pri tej zmedli dozgovorjeni, in kaj, če ni to haš

tista nova smer, ki je o njej pravil prijatelj Pepe, da so jo ubrali iz globine jugoslovanske duše?

O, potem sem resnično izgubljen in si ne vem sveta in pota, kako bi si uravnal vsakdanje življenje!

Recimo, v malih oglaših berem, da je na prodaj udomačen jastreb. Ali se spričo jugoslovanske duše in njenih globin in smeri iz njih lahko zanašam, da je oglašeni jastreb res jastreb in da je udomačen in da je na prodaj? Ali ni vse vkupe nič drugega nego Pašič in Beograd in šiml in tramvaj in sem stroto zapeljan v zmotu in pahlnjen v nepregledno škodo, gnetno in moralčno?

In ako stoji potem natisnjeno, da išče izobrazena dama s krasno razvito mlkarno živahnega doplovanja s plemenitimi srci moškega spola v svrhu razširjenja obrti — ali je to res tako in je treba, da se z bratsko poštrevnostjo zavzamemo za stvar in z združenimi močmi skušamo ustreti dami in njenim željam? Ali sta pa dama in njena mlkarna le goljufivi vidoz brez mesa in krvi in zgolj limanica za lahkoverne bravce?

Čisto sem izgubljen in včasih še dvomim, ali so novine še novine — ali je to, kar potri berem, res notri, in se mi včasih že zdi, da ne vem več, ali sem samce ali samica.

In sploh predlagam, da se mi postavi kurator — naj on bere novine namesto mene, jaz jim nisem kos!